

МИЛИЦА БАКРАЧ

СУНЧЕВА БРАЋА

ОШТРИЦА

Ноћ је дуга, хладна. Сабље руке кују.
Пољупци с наковња далеко се чују.

Ноћ је хладна, дуга. Не, није им мука...
Кују, нетремице. Чује се виј вука,

далеког и гладног. Ков чекића броји,
и мисли, ко кује – његови ил' моји?

Ноћ дуга и хладна – пред најездом мраза.
И гладном се вуку сва истина каза:

Његови су вјерно клонули у санак.
Кога онда чека ил не чека данак?

Чији чекић поје. Ноћ је хладна, дуга.
И оштрица сјајна коме ли се руга?

Од гвозденог даха леде се брегови.
Јавих гладном вуку да нису његови

крнули у поход. И да се не боји.
Сабље ноћу кују ипак, само моји.

СУНЧЕВА БРАЋА

*Папирјарху Порфирију
и Мишрополију Јоаникују*

Кроз кишан облак и крило вјетра,
крнула браћа пут Светог Петра.

И бјеху спремни да до сванућа
одморни стигну. Чека их кућа.

У кући преци. Огњиште, престо.
Једном од браће тамо је мјесто.

Други да брату своме се нађе
ако крај шуме Злога куд зађе.

Кренуше хитро пут родног саћа,
зором, два ведра Сунчева браћа.

Без капи воде и коре хљеба,
бануше кући из модрога неба.

И данас народ њихов се чуди,
и пита, да л' су земаљски људи?

Док Господ гледа радосног ока,
њихова крила, братска, широка.

Пјевају оци и звоне звона.
Брат чува брата са свога трона.

5. септембар, 2021. Цетиње

ЖИВИМ ЈА У ЗЕМЉИ

Живим ја у земљи, није страшно крити
гдје је „дивно” сужањ и преварен бити.

Живим ја у земљи. Моја земља живи.
Правда јој је крива. Кривда јој се диви.

Ја у земљи живим. И појем. И плачем.
Гледам жртву како љуби се са мачем.

У земљи ја живим. Посрћем. И Падам.
Слави земља моја! Но се ипак надам:

Живим ја у земљи која Народ роди
што за Крстом креће Вјери и Слободи.

ДВА НАША ЈАВА

Пјесници ћуте. Умире слава.
Под таласима *Гробница њлава*.
У мравињаку свадба је мрава.
Иже на Небу – два наша јава.

Пред громом камење подрхтава.
Срећа се крије од заборав.
Кроз Леден-шуму завија страв.
Још само свићу два наша јава.

Заклетва истину закључава.
Наше су руке одана брава.
Усна на челу уморна, спава.

И због нас ниче пламена трава!
Миром љепота док васкрсава,
Вјечност нам шију два наша јава.

ПЕСНИКУ

Њоследњем и њрвом

За песму Теби бирам бодре речи.
Призивам у помоћ старогрчке музе.
Дај, учини нешто? Бар Рилкеа спречи,
доноси ми ноћас свој *Крчај за сузе*.

Нећу крчаг, љубво! Не дај моме лицу
пред оштрицом мраза да зебе и пуца.
Побећи ћу крадом низ стрму улицу.
Чуј, Едгаров *Гавран* у окно ми куца.

На концу ме чекај раширених руку,
умеш, јер си Песник последњи и први!
Буди дечак кад ме зграбиш ко јабуку.

Нека нам је проста цела зебња горка.
И кад вриснем да си „љубав моје крви”,
знај, из гладне бити пева вечни Лорка.